

Testi-lelki immunitás, életminőség és hipnabilitás: előzetes eredmények egy pszichoonkológiai kutatásból

Bevezetés

Jelen dolgozatban egy prospektív klinikai vizsgálat előzetes eredményein keresztül szeretném bemutatni a HIPNÁBILITÁS, mint a pszichés segítség jelentős eredményekkel kecsegtető módját és a hipnabilitást, mint a pozitív testi-lelki hatás lehetséges mediáló tényezőjét.

Rendes felvezetés.

Az emlődaganatos megbetegedések nemzetközi és hazai prevalenciája

Az emlőtumor a nők körében a leggyakoribb daganatos megbetegedés. A Nemzetközi Egészségügyi Szervezet (WHO) GLOBOCAN projektje -mely a világ 184 országában gyűjti és összegzi a rákos megbetegedések statisztikáját- legfrissebb, 2008-as jelentésében 1.380.000 új megbetegedésről számol be (Jemal és mtsai. 2011). Ezzel az emlőtumor nemzetközileg a második leggyakoribb daganattípus az összes onkológiai megbetegedés 22,9%-át adva a nők között (a teljes populációban ugyanez az arány 10,9%). A rendelkezésre álló adatok alapján a fejlett országokban élő nők 7,1%-nál fog megjelenni a betegség életük valamely szakaszában. Az emlődaganatos megbetegedések számának tekintetében hazánk a hetedik helyet foglalja el: 100000 nőből 26,6-ot érint a megbetegedés, mellyel hazánk a szomorú második helyet foglalja el a Közép-Kelet Európai Régióban.

A Nemzeti Rákregiszter adatai szerint 2010-ben országosan 6610 új megbetegedést jelentettek. Az elmúlt tíz évben a bejelentett megbetegedések száma 2003-ig drámai módon emelkedett, amikortól kezdve lassú csökkenésnek indult, köszönhetően az egyre fejlettebb és kiterjedtebb szűrővizsgálatoknak és az átfogó klinikai kutatások eredményeként újonnan elérhető gyógyszeres- és sugárterápiás kezeléseknél.(Obiorah és mtsai, 2011; IDE MÉG HIVATKOZÁS jön). Ennek ellenére még ma is sok nőt érint hazánkban, és bár a kezelések fejlődésével javulnak a túlélési kilátások és növekszik a betegek életminősége (Barton és Swanton, 2011), még sok időnek kell elteltie, míg a mellrákban való megbetegedés veszélye csökken.

Felismerve e betegség megjelenési gyakoriságát, fontos az is, hogy megismerjük, milyen pszichoszociális faktorok játszhatnak szerepet e betegség kialakulásában, és milyen módon lehetnek képesek a pszichológusok megfelelő segítséget nyújtani az emlődaganatos nőknek, kiegészítendő a farmako- és radioterápiát.

Pszichoszociális tényezők a daganatos megbetegedésekben

A betegségek modern, biopszichoszociális felfogása immáron nem nélkülözi a betegségek kialakulásában és a gyógyulásban fontos szerepet játszó társas és pszichológiai faktorokat (Borrel-Carrió és mtsai, 2004). Jóllehet, ma már az orvosok jelentős része elismeri a pszichés, faktorok jelentőségét (Lerner, 1994), viszonylag sok időbe telt, míg ez a komplex megközelítés utat tört agának.

A 30-as években számos pszichológus emigrált az Egyesült Államokba, ahol a betegségek –és így a rák- kialakulását pszichodinamikus szemléletben próbálták értelmezni. Ez a magyarázat mely szerint a betegség kialakulásának oka mélyen a személyiségstruktúrában gyökerezik számos onkológus –és természetesen a közvélemény- számára is meggyőző volt, hiszen magyarázatot adott a véletlenszerűen előbukkanó daganatos megbetegedésekre. Az ezt követő években számos kutatás született, mely feltárta azokat a biológiai rizikófaktorokat, amelyek közvetlenül befolyásolták a rák kialakulását. Ezidőtájt vált nyilvánvalóvá a dohányzás, az alkoholfogyasztás, a táplálkozás, a sugárzás és a daganatos betegség kialakulása közötti kapcsolat, mialatt érdemi empirikus bizonyíték nem született a pszichoszociális tényezők lehetséges okozati funkcióiról (Johansen, 2010). Az ekkoriban a témában íródott pszichológiai tanulmányok a pszichodinamikus mozgalom tagjai által végzett kutatásokról szóltak, melyek nagyrészt a betegség érzelmi aspektusaira koncentráltak és nélkülözték az interdiszciplinaritást (Holland, 2002). Ebben hozott jelentős változást a betegségek biopszichoszociális modellje (Engel, 1982), ami a betegség kialakulásának biológiai okai mellett – azokkal azonos súllyal – az egyén alkati sajátosságait, szociális környezetét, a múlt- és jelenbeli események révén kialakuló szubjektív tapasztalatait egyaránt figyelembe veszi. Mára hazánkban is ez a szemlélet vált uralkodóvá (Horti, Riskó, 2006; Muszbek, Köbölkuti, Ruzsa, 2009; Tiringier 2007).

A pszichoszociális rizikófaktorok vizsgálatának modern szemléletmódú vizsgálata jelentős eredményekhez vezetett a pszichoonkológia területén (ebben közrejátszottak az újonnan elérhetővé vált adatkezelési és statisztikai technológiák is). Ezek a kutatások hagyományosan három rizikófaktor vizsgálata köré csoportosulnak: a negatív életesemények (és az azokhoz társuló stressz), a depresszió illetve a személyiségvonások köré (Royak-Schaler és mtsai, 1997). Az alábbiakban olyan -prospektív vizsgálatokat mutatok be, melyek emlődaganatok incidenciáját vizsgálták kellően nagy mintaszámon, több éves utánkövetéssel.

Finn kutatók egy 10520 fős, 18 évnél idősebb nőből álló kohort-ot vizsgáltak, azok hétköznapi életük során átélt stressz-szintjét mérve. A vizsgálati személyek két alkalommal

töltötték ki önbeszámoló kérdőívet, mely alapján a kutatók három csoportba sorolták őket: stresszt nem átélő (23%) enyhe stresszt átélő (68%) és komoly stresszt átélőkre (9%). Összesen 205 emlődaganatos megbetegedést regisztráltak a v.sz.-ek között a vizsgálat folyamán. A kapott eredmények alapján sokkal nagyobb eséllyel lettek betegek a kevés stresszt átélő csoport tagjai a hétköznapi élet során stresszt egyáltalán nem tapasztaló csoporthoz képest, míg a három csoport közül a komoly stresszt átélő nők nagyobb eséllyel betegszenek meg, a stresszmentes csoporthoz képest, kevésbé veszélyeztetettek a betegség kialakulása szempontjából kevés stresszt átélő társaikhoz képest (Lillberg és mtsai, 2001).

Ezen kutatók egy másik vizsgálatában a Finn Ikerregiszter adatait felhasználva 10808 nőtől kértek adatokat –önbeszámoló kérdőívet használva- fontosabb életeseményeikről, különösen a kérdőív kitöltésének időpontját megelőző öt évvel kapcsolatban. A kumulatív életesemények és az emlőrák kialakulása közötti kapcsolat elemzése alapján elmondható, hogy azon nők esetében, akik életében a válást vagy a házastárs halálát egy másik rokon vagy ismerős halála követte, kétszeres eséllyel alakult ki emlőtumor. Egy közeli rokon vagy barát elvesztése 40%-as növelte a betegség kialakulását (Lillberg és mtsai, 2003).

A depresszió és az emlődaganatok kialakulása között kevésbé rajzolódik ki olyan egyértelmű összefüggés, mint a negatív életesemények esetében. Egy 10892 (a vizsgálat kezdetekor 48 és 50 év közötti) nő részvételével készült kutatás 6-9 éves utánkövetéssel vizsgálta az emlődaganat kialakulása és többek között a depresszió, a betegségattitűd és a betegélettűd kapcsolatát. A kontrollált többváltozós analízis alapján a depresszív tüneteket felmutató nők esetében növekszik a betegség kialakulásának kockázata, ám ez a kapcsolat nem szignifikáns (Aro és mtsai, 2005).

Az Egyesült Királyságban 27818 depressziós és 24292 szorongásos zavarral kezelt beteg esetében vizgálták a daganatos betegségek kialakulását (kontrollként 525436 véletlenszerűen kiválasztott beteg adatai szolgáltak). Bár nem mutatható ki szignifikáns összefüggés az összes daganattípussal, mindkét vizsgálati csoportban nőtt a tüdőrák kialakulásának kockázata (Goldacre és mtsai, 2007)

Az egyes személyiségvonások és az emlőtumor kialakulása között szintén nehéz egyértelmű empirikus bizonyítékokat találni. Az egyik legnagyobb ilyen témájú kutatásban az étellel való elégedettséget, az életörömet és a konkrét életcél meglétét vizgálták az emlőtumor kialakulásával összefüggésben 31992 fős 40 és 79 év közötti mintán. Az eredmények tükrében elmondható hogy az életcélok hiánya és az étellel való elégedettség alacsony szintje jelentősen növelte a betegség kialakulásának kockázatát (Wakai és mtsai, 2007).

Mint látható számos empirikus bizonyíték támasztja alá a pszichoszociális rizikófaktorok jelentőségét. E fenti eredményekkel kapcsolatban természetesen felmerül a lehetséges háttérmechanizmus is. Az ilyen pszichoszociális tényezők a kutatások alapján kétféleképpen játszhatnak szerepet a daganatos betegségek kialakulásában:

1. közvetett magatartási tényezők révén, például dohányzás, helytelen táplálkozás, rákkeltő anyagokkal való gyakori érintkezés;
2. közvetlen élettani, hormonális és immunológiai folyamatokon keresztül (Tiringer, 2007).

A fenti rizikófaktorok és hatásmechanizmusaik mellett fontosnak tartom, a protektív pszichoszociális faktorok bemutatását is. Az alábbiakban a társas környezet és a társas támogatás segítő szerepét szeretném ismertetni. Ahhoz, hogy megértsük a társas faktorok protektív jelentőségét, fontos tudnunk azt a hatásmechanizmust, ami által kifejtik segítő hatásukat. A szakirodalom hagyományosan három fő faktort említ a beteg szociális struktúrája részeként: a házasságot, a társas csoport nagyságát és a társas integrációt (Helgeson és McUmbert, 2009). A társas közegnek érzelmi, anyagi és közvetlen támogató szerepe van és jelentős kognitív faktorként játszik közre a gyógyulásban, azáltal, hogy hozzásegíti a betegeket az új információkhoz, közrejátszik az önértékelés az optimizmus és a kontrollérzet fenntartásához és növekedéséhez. A társas közeg fontos affektív faktorrá is válik a gyógyulásban, hiszen a jelentős társas támogatással bíró személyek több pozitív és kevesebb negatív érzelemlől számolnak be. A magatartás szintjén is sokat számít a szociális faktor, hisze a megfelelő, szupportív közeg csökkenti a rizikó-magatartások megjelenését, növeli a szűrővizsgálatokon való megjelenést, motiválja az önvizsgálatot, a tünetekre való megfelelő reagálást és az orvosi személyzettel való együttműködést. Ezen kognitív, affektív és konatív faktornak konkrét biológiai hatásai vannak a kardiovaszkuláris és neuroendokrin funkciókban, továbbá az immunműködésben. Ezen biológiai hatások pedig nagyban befolyásolják a daganatos betegség kialakulását, a mortalitást és a relapszusmentes túlélést (Bleiker és mtsai., 1996; Kvikstad és mtsai., 1994a, 1994b; Tomaka és mtsai., 2006; Kroenke és mtsai., 2006; Reynolds, Boyd és mtsai., 1994; Weihs és mtsai., 2005).

A fentiekben felsorolt kutatási eredményekre alapozva, felismerve a pszichoszociális tényezők jelentőségét, számos pszichoterápiás megközelítés foglalkozott a daganatos betegek adjuváns, komplementer terápiájával, melyek hatékonyan képesek a társas támogatást közvetíteni és valódi segítséget nyújtani a betegséggel való megküzdésben (Strada és Sourkes, 2010).

Pszichoterápiás megközelítésmódok a pszichoonkológiában

A pszichológia közegészségügyben történő jelentős térnyerése ma már megannyi beteg számára teszi lehetővé a pszichés segítség igénybevételét.

A daganatos betegségek adjuváns terápiájaként alkalmazott pszichológiai intervenciók két legtöbbet vizsgált csoportja:

1. *kognitív-viselkedésterápiás megküzdési, stresszkezelő tréning* (Cruess és mtsai, 2000; Moorey, 2010):
A kognitív terápia arra bátorítja a betegeket, hogy aktív résztvevői legyenek saját pszichoterápiájuknak, „önmaguk terapeutáivá” váljanak azáltal, hogy megtanulják felismerni és módosítani saját gátló gondolataikat, hiedelmeiket és viselkedéseiket. A pszichoedukatív, informálásra építő koncepció áll a középpontjában, amelyet csoportos konzultációkon tapasztalatcserékkel, a tapasztalatok gyakorlásával, szerepjátékokkal és a relaxációs tréning elemeivel egészítenek ki;
2. *szupportív-expresszív csoportterápia* (Spiegel, Bloom, 1983; Spiegel, Bloom és mtsai, 1989; Spiegel, Kato, 1996; Spiegel, Butler és mtsai, 2007): A csoporttagok közötti szupportív kapcsolatokra, a betegséghez kötődő mély érzelmi reakciók kifejezésére helyezi a hangsúlyt, az orvosokkal, az ápolókkal és a családtagokkal kapcsolatos probléma-helyzetek gyakorlásán keresztül segíti elő a problémák megoldását.

A kétféle megközelítés összehasonlításakor a szupportív-expresszív csoportterápia bizonyult hatékonyabbnak. David, Spiegel, Bloom és mtsai 1989-es – mára klasszikussá vált tanulmányukban – arról számoltak be, hogy áttétes emlődaganatos betegeknél 10 éves utánkövetéssel a szupportív csoportterápia több mint 17 hónappal megnövelte a túlélési időt a támogatás nélküli kontrollcsoportéhoz képest. A csoportterápiában részesülő csoportnál az átlagos túlélés 36,6 hónap, míg a kontrollcsoport átlagos túlélése 18,9 hónap volt.

E kutatást számos támadás érte módszertana miatt, mivel a kontrollcsoport túlélési értékei (2,8%-os ötéves túlélés) nem feleltek meg a SEER (Surveillance, Epidemiology, and End Results) nyilvántartás szerinti értékeknek (32%-os ötéves túlélés) (Fox, 1998). A betegeket Spiegelék vizsgálatában olyan kutatásban való részvételre kérték fel, amely a pszichoszociális segítő hatást vizsgálja. A vizsgálatra jelentkező betegeket ezután random módon sorolták csoportokba. A csoportterápiás támogatásból kimaradó kontrollcsoport tagjai érthető módon kirekesztettséget élhettek meg.

A társas kirekesztés negatív biológiai hatásait azóta alap kutatások igazolták: a negatív hatás hátterében a fizikai fájdalom aktivációjával összefüggő „fájdalommátrix” két kulcs-
struktúrájának, a gyrus cinguli elülső részének (ACC) és az inzulának az aktiválódása áll
(Onoda és mtsai, 2009).

A kognitív viselkedésterápiás csoportokkal végzett túlélésre vonatkozó vizsgálatok sem hoztak egyértelmű pozitív eredményeket, jóllehet pozitív pszichés és viselkedéses hatásokról (a betegség visszatérésétől való félelem csökkenése, alacsonyabb depresszió, jobb
önértékelés) az ezzel foglalkozó szakirodalomban szép számmal találni példákat (Kissane és mtsai, 2003; Edelman és mtsai, 1999).

A kutatások a túlélés mellett elsősorban a pszichoterápia immunrendszerre gyakorolt hatását vizsgálták. Fawzy, Kemeny és mtsai (1990) melanómás betegek esetében alkalmazott 6 hetes kognitív-magatartásterápia hatásaként a depresszió és szorongás csökkenését, erősebb dühöt, valamint az NK sejt % növekedését írták le, és kimutatták a túlélés meghosszabbodását is. Gruber, Hersh és munkatársaik (1993) emlődagánatos betegeknél vizsgálták a csoportos relaxáció, biofeedback és képzeleti tréning hatását. A kutatók több mutatóban írtak le kedvező immunválaszt a kezelés alatt, és hosszú távon is: az IgM szint és a proliferációs válasz növekedését mutatták ki.

A daganatos betegségek bio-pszichoszociális szemléletének elterjedése ellenére hazánkban a rák kezelése döntően a tumor biológiai eszközökkel történő befolyásolására irányul a korszerű kemoterápiás és sugárterápiás eljárásokkal, és viszonylag kisebb figyelmet szentel a betegek megfelelő pszichés támogatására, pszichoterápiájára. Bár a hazai onkopszichológiai gyakorlatban Muszbek már 1993-ban megküzdési csoportokat szervezett műtéten átesett mellrákos nők számára az Országos Onkológiai Intézetben, és jelenleg is működnek komplex támogató programok, sajnálatos módon hiányzik a lelki támogatás szerepével és hatékonyságával kapcsolatos, tudományos bizonyítékokat nyújtó randomizált prospektív hatásvizsgálat. Különösen sajnálatos, hogy bár Muszbek, Köbölkuti és Ruzsa (2009) a rákbetegek terápiájában alkalmazható pszichoterápiás módszerek között első helyen említi a relaxációt, imaginációt és a hipnózist, a hipnózis adjuváns terápiaként történő alkalmazására hazánkban eddig még nem került sor.

A hipnózis adjuváns terápiás jelentősége emlődaganatos betegeknél

Meyerowitz 1980-as tanulmányában az alábbi három fő pszichológiai választ írja le az emlőrákra:

1. pszichológiai diszkomfort (szorongás, depresszió, vagy düh)
2. fizikai diszkomfort okozta magatartásváltozások, házassági vagy szexuális problémák, megváltozott általános aktivitási szint
3. félelem és aggodalom a testképpel, a betegség visszatérésével vagy a halállal kapcsolatban

Habár az elmúlt 30 év jelentős változásokat hozott az emlőrák kezelésében, és az újonnan elérhető terápiák ma már sokkal jobb klinikai kimeneteket szavatolnak, a Meyerowitz által feltárt válaszok mondhatni változatlanok maradtak. A daganatos betegségek stigmatizáló hatása a széleskörű kampányok hatások dacára, a mai napig jelen van társadalmunkban. Figyelembe véve-e tényezőket olyan segítő technikára van szükség mely hatékonyan képes közvetíteni a társas támogatást ezáltal javítva a betegek megküzdési kapacitását, életminőségét, hangulatát, hosszútávon pedig hozzájárul a teljes felépüléshez, a relapszusmentes túléléshez.

A hipnózis, mint ilyen segítő technika alkalmazása kiemelten hatékony a társas támogatás szempontjából. Bányai (2008) szociál-biopszichológiai hipnózismodellje kihangsúlyozza azt a szociális kontextust, melyben a hipnotizált és a hipnotizőr olyan aktív interakcióban vesz részt, ami az aktuális személyes vonzalom mellett a személyiség ősbibb, archaikusabb rétegei szempontjából is nagy jelentőséggel bír. A hipnózis ideje alatt két felnőtt személy rövid ideig olyan intenzív kapcsolatba kerül egymással, mely egyébként csak rendkívül szoros intim személyközi kapcsolataiban kerül. A hipnózis egy másik aspektusa is a psychoonkológiai alkalmazás mellett szól: a hipnózis adaptív értékét az idegtudományos eredmények (Santarcangelo és mtsai. 2004) mellett, az a tény is alátámasztani látszik, hogy az emberek több ezer éve használnak ilyen-jellegű eljárásokat gyógyításra, ami arra utal, hogy a hipnózis alkalmas a feszültség szabályozására, új viselkedésmódok alkalmazására és testi változások előidézésére is. A hipnózis ezen aspektusait figyelembe véve kiemelten alkalmas lehet annak a segítő szerepnek a betöltésére, ami hatékonyan járul hozzá a daganatos betegek gyógyulásához. Számos vizsgálat zajlott, mely az adjuváns hipnoterápia hatását vizsgálta daganatos betegpopuláción. A hipnózis pozitív hatásai számos biológiai és pszichológiai változó mentén bizonyultak maradandónak. A vizsgálatok alapján a hipnózis alkalmazása daganatos betegeknél növeli a túlélési időt, csökkenti a fájdalmat (Spiegel, Bloom és mtsai,

1989), csökkenti az emlőeltávolító műtét utáni komplikációkat (Montgomery és mtsai, 2010) mérsékli a kemoterápia mellékhatásaként gyakran megjelenő émelygést és hányást (Richardson és mtsai, 2007) és javítja az immunfunkciókat (Walker, Walker és mtsai., 1997). Végstádiumban lévő betegeknél javítja az életminőséget (Liossi, White, 2001), akut szorongási rohamoktól szenvedő daganatos betegeknél csökkenti a szorongást és javítja az érzelmi állapotot (Laidlaw, Willett, 2002), áttétes mellrákos betegeknél javítja az életminőséget, növeli az energiaszintet (Laidlaw, Bennett és mtsai, 2005), és segít abban, hogy a betegek jobban megküzdjenek az orvosi beavatkozások és a diagnózis által okozott pszichológiai traumával (Taylor, Ingleton, 2003).

Bár e fenti kutatások sokszínű eredményei mind a hipnózis pszichoonkológiai terápiában történő használatának hatásosságát bizonyítják, a nemzetközi irodalom mindezidáig nélkülözte az olyan jól kontrollált, randomizált prospektív hatásvizsgálatot, amelyben a hipnoterápia túlélésre gyakorolt hatékonyságát önmagában, megfelelő kontrollcsoport alkalmazásával vizsgálták volna. Sporadikusan léteznek ugyan ilyen jellegű vizsgálatok, ám a nem megfelelő statisztikai eljárások alkalmazása (Newton, 1983), illetve a randomizált kontrollcsoport hiánya (Walker, Ratcliffe és Dawson, 2000) megnehezítik az eredmények egyértelmű általánosíthatóságát. E két kutatáson kívül a hipnózis túlélésre gyakorolt hatását csak más terápiás eljárásokkal kombinálva, azok kiegészítőjeként, főként önhipnózis megtanításával vizsgálták. Az így kapott, túlélés szempontjából ellentmondásos eredményekben közös, hogy a kiegészítő hipnózis jótékony hatást gyakorolt a mellékhatások, főként a fájdalom csökkentésére (Goodwin, 2005; Kissane és mtsai, 2007).

A hipnózis szociál-pszichobiológiai modellje (Bányai, 1991,2008) alapján feltételezhető, hogy a hipnózist fő modalitásként alkalmazó adjuváns pszichológiai intervenció a betegek lelkiállapotának, életminőségének, a betegséggel való megküzdési kapacitásának javulása, a kezelési mellékhatások csökkenése mellett a túlélésre is kedvező hatással lesz.

Jelen dolgozatban egy most folyó prospektív, randomizált klinikai hatásvizsgálat előzetes eredményeiről szeretnék beszámolni, a hipnotikus fogékonyság szempontjából, mely –mint az alábbiakban bemutatandó szakirodalmi példákból kitűnik- a hipnózis jótékony hatásainak mediátor változója lehet.

A hipnózis terápiás hatását befolyásoló tényező: hipnabilitás

Jelen dolgozat a hipnabilitás szerepét vizsgálja a kemoterápiához társított adjuváns hipnoterápia hatásaiban. Ahhoz, hogy jobban megérthessük milyen jelentősége van a hipnabilitásnak ezen folyamatban, az alábbiakban áttekintem a hipnabilitással kapcsolatos fontosabb fogalmakat és az ezzel kapcsolatos kutatási eredményeket.

1. A hipnózis iránti fogékonyság

Weitzenhoffer (1980) definíciója szerint a hipnabilitás –vagy hipnotikus fogékonyság- az egyén azon képességére utal, hogy bizonyos hipnózismélységet érjen el. Ennél részletesebben fogalmazza meg Hilgard (1965, 65) a hipnabilitás fogalmát: „(a hipnabilitás) az a képesség, hogy valaki hipnózisba jusson, azaz hipnózisra jellemző viselkedést mutasson és hipnózisra jellemző élményei legyenek.”.

A hipnotikus fogékonyság mérése viselkedéses skálákkal történik. A viselkedéses skálák közös jellemzője, hogy a hipnózis kiváltásának körülményeit standard módon szabják meg. Szó szerint rögzített a hipnotikus indukció és a szuggesztiók szövege, ezek időtartama, az eljárás fizikai körülményei és így tovább. Az ennek hatására megfigyelhető nyílt viselkedéses válaszok alapján külső megfigyelők, szigorú kritériumok szerint mérik a végrehajtott reakciókat (Varga, 2008). A skálák általános elve szerint a hipnabilitást azt tükrözi, hogy a skálában szereplő tesztszuggesztiók közül hányat hajt végre a vizsgált személy a külsődlegesen megfigyelhető kritériumok szerint. A hipnabilitás mérésére alkalmazott egyik legismertebb skála a Stanford Hipnotikus Szuszeptibilitási Skála (SHSS) A és B változata (Weitzenhoffer, Hilgard, 1959). A klinikumban használatos hipnózis skálákkal szembeni egyik legfontosabb elvárás az időtartam, hiszen gyakorta betegágyak mellett, szűk idői keretek között lehet csak hipnabilitást mérni. Természetesen a klinikai hipnózis skálákkal szemben is elvárás a megbízhatóság. A Stanford Klinikai Hipnózis Skála (SKHS) mindkét fenti kritériumnak megfelel, így széles körben alkalmazzák a klinikai munka és a kutatás során (Morgan, Hilgard, 1978/1979).

Az újratesztelési korrelációk alapján a hipnabilitás stabil jellemzőnek mutatkozik: 10 év után a két mérés közötti korreláció mértéke 0,81 (Morgan, Hilgard, 1974) míg 25 év után 0,71 (Piccione és mtsai, 1989).

Kutatások alapján feltételezhető, hogy az egyénre jellemző hipnotikus fogékonyságban a genetikai jellemzőknek (Székely és mtsai, 2010) és a szülői nevelésnek (Lakatos, Gervai, 2003) egyaránt szerepe van.

2. Összefüggés a hipnabilitás és a testi betegségek gyógyulása közötti összefüggés

A hipnabilitás szerepének vizsgálata a testi betegségek esetében alkalmazott hipnoterápiás eljárások esetén nagy múltra tekint vissza. A betegségekkel együtt járó fájdalomszint és a hipnabilitás összefüggésének vizsgálata régóta foglalkoztatja a hipnózissal foglalkozó kutatókat. Hilgard és Hilgard (1975) Hipnózis a fájdalomcsillapításban című könyvében megállapította, hogy az erősen hipnabilis személyek jobban tolerálják a fájdalmat, mint gyengén hipnabilis társaik. A mű megjelenése óta eltelt időben a hipnabilitás hipnotikus fájdalomcsillapításban játszott szerepének képe sokat fejlődött. A vizsgálatok rámutattak arra, hogy a hipnabilis személyek bármilyen fájdalomcsillapítási instrukcióval kapcsolatban fogékonyabbak, mint a gyengén hipnabilisok (Spanos és mtsai, 1985-1986). Tannenbaum Kurtz és Bienias (1990) vizsgálatában a kísérleti személyek analgézias szuggesztióban vagy vagy imaginatív figyelemelterelésben részesültek, melyek célja a fájdalom csökkentése volt. Habár mindkét eljárás eredményesnek bizonyult, a hipnózisra erősen fogékonyak jobban tűrték a fájdalmat, mint a gyengén fogékonyak és ez független volt attól, hogy éberem, vagy hipnózisban alkalmazták a módszereket. E fenti tényezők bizonyítják a hipnabilitás mediáló szerepét a hipnotikus fájdalomkezelésben, ám fontos elkerülni, hogy ez a tény túl nagy súllyal essen latba a fájdalomcsökkentő kezelés megválasztásánál. Csupán azért mert egy személy a hipnotikus skála alapján kevésbé hipnabilisnak bizonyul, még nem zárható ki, hogy maga a hipnózis, vagy egy körültekintően megválasztott szuggesztió enyhítheti a fájdalmait (Császár, 2006).

Ellenőrzött klinikai vizsgálatok alapján bebizonyosodott, hogy a hipnózis iránti fogékonyság főként a pszichoszomatikus kórképek és olyan problémák esetén szerepel moderátor változóként a hipnózis terápiás hatékonysága szempontjából, amelyek akaratlagosan általában nem szabályozhatóak. A fájdalomcsökkenés, a krónikus fájdalomszindróma mellett az asztma esetén is egyértelműen összefügg a kezelés hatékonysága a hipnabilitással (összefoglalása: Bányai, 2011).

Az utóbbi időben a testi betegségek hipnoterápiájánál vizsgált fontos területe a hipnózis immunműködésre gyakorolt szerepének vizsgálata. Gruzelier és munkatársai (2001) egyetemi hallgatóknál vizsgálták az önhipnózis immunfunkciókat serkentő hatását. Az erős stresszt kiváltó vizsgaidőszakban szignifikánsan javultak az immunfunkciók, amit a laboratóriumi méréseken kívül a megbetegedések kontrollcsoportnál kisebb száma is igazolt. Eredményeik azonban a hipnóziscsoporton belül olyan eltéréseket mutattak, hogy a későbbiekben differenciáltabb, a hipnózis iránti fogékonyságot is ellenőrző vizsgálatokat

kezdték. HIV betegekkel végzett kutatásaik alapján az erősen hipnábilisok esetében erősebb immunválasz váltódott ki önhipnózis és pszichológiai tréning együttes alkalmazásakor (a betegek a pszichológiai intervenció idején még nem kaptak anti-retrovirális kezelést) (Laidlaw és mtsai, 2004). Gruzelier és munkatársai (2002) egy másik vizsgálatukban krónikus herpesztől szenvedő betegcsoportnál önhipnózis tréninget alkalmaztak az immunfunkciók javítására és a klinikai depresszió csökkentésére.. Az eljárásra jól reagáló betegek az NK sejtaktivitásban és a nemspecifikus immunparaméterekben is szignifikáns növekedést mutattak. A hipnózis iránti fogékonyság és az immunfunkciók javulása között pozitív korreláció volt.

E fenti fontos kutatások rávilágítanak a hipnabilitás fontos szerepére a testi betegségek esetében alkalmazott hipnotikus intervencióknál.

3. Hipnabilitás és élmények

A hipnabilitás élménydimenziójának vizsgálata rendkívül fontos eredményeket hozott felszínre mind a hipnotizáltak, mind a hipnotizőrök esetében. A hipnotizáltak élményvilágára vonatkozóan a legfontosabb eredmény az, hogy a tudatállapot módosulására vonatkozó szubjektív élmények ugyanolyan gyakran jelennek meg a kevésbé és közepesen hipnábilis személyeknél, mint a hipnabilitásra erősen fogékonyaknál. (Bányai, Gösi-Greguss, Vágó, Horváth, 1990). Elmondható tehát, hogy egy gyengén hipnábilis személy is átélhet rendkívül erős élményeket, így tehát a hipnoterápiák élménydimenziójának vizsgálatakor a hipnabilitástól függetlenül jelenhetnek meg az egyén növekedését segítő szubjektív pozitív élmények.

4. A hipnabilitás lehetséges szerepe az emlődaganatos betegek adjuváns hipnoterápiájának hatékonyságában

Ezen fenti kutatási adatok alapján az emlődaganatos betegek gyógyulásában kiemelt jelentősége lehet a hipnabilitásnak. A LELKI ERŐFORRÁSOK ÉS GYÓGYULÁS kutatás hipnotikus szövegeiben képszerű módon jelennek meg az immunválaszok, melyek hozzásegítik a betegeket saját immunaktivitásuk fokozásához. Ez kiegészítve a többi gyógyító szuggesztiókkal hatékonyan segíti a betegek gyógyulását. Ez a hatás különösen az erősen hipnábilisoknál fog érvényesülni

MÓDSZER

Vizsgálati személyek

A prospektív hatásvizsgálatban azon nyirokáltétes, közepes-magas kockázatú HER2-receptor negatív mell-daganatos betegek vesznek részt, akik – prognosztikai és prediktív faktoraik alapján – kemoterápiát igényelnek és beleegyeznek a kemoterápiás kezelésbe. A vizsgálatra való felkérésükre a műtét után –de a kemoterápiás kezelés megkezdése előtt– az onkológus kezelőorvossukkal való első találkozáskor kerül sor. A részletes szóbeli és írásbeli tájékoztatás után azok a betegek kerülnek v.sz.-ként a vizsgálatba, akik aláírják a tájékoztatott beleegyező nyilatkozatot.

Betegpopuláció és beválasztási kritériumok

A vizsgálatba olyan korai (nem-metasztatikus) emlőrákos betegeket vonunk be, akik magas rizikójú betegségük miatt kemoterápiás kezelést igényelnek. A betegek előzetesen komplett sebészi ellátásban részesültek. A műtétet követően írásos emlőbizottsági döntés születik a további adjuváns kezelésről, így a kemoterápiáról is. A relapszus ráta az AdjuvantOnline® program alapján kerül meghatározásra. A kezelés megválasztása az aktuális St Gallen Korai Emlőrák Konszenzus Konferencia állásfoglalása alapján történik, mely a jelenleg nemzetközileg legelfogadottabb, legmodernebb kezelési protokollokat foglalja magába. A sugárterápiás kezelést – amennyiben indikált – a kemoterápia befejezése után, de az antihormon kezeléssel együtt alkalmazzák.

A vizsgálat befejezése és a vizsgálatból való betegkivonás feltételei

A beteg önkéntesen, bármikor befejezheti a vizsgálatban való részvételét.

Vizsgálati csoportok

A kontrollált prospektív klinikai vizsgálat 5 csoportot hasonlít össze.

A bevezetésben ismertetett megfontolások alapján etikai okokból nem kívánunk alkalmazni olyan kontrollcsoportot, amelynek tagjait lelki támogatást nyújtó vizsgálatban való

részvételre kérjük föl, és frusztráljuk őket azzal, hogy a randomizálás során a támogatás nélküli kontrollcsoportba sorsoljuk őket. A hipnoterápiás csoport elsődleges kontrolljául ezért az Országos Onkológiai Intézetben (OOI) olyan random módon besorolt személyek szolgálnak, akik a hipnoterápia idejével megegyező, az alkalmazott szuggesztiók dinamikájával párhuzamba állítható zenei összeállítást hallgatnak.

A hipnoterápiás csoport másodlagos, pszichés támogatást nem kapó kontrollja azokból kerül ki, akik az OOI-ben nem vállalkoznak a hipnózist/zenét alkalmazó vizsgálatra. Őket új tájékoztatóval olyan kutatásban való részvételre kérjük fel, amely a lelki jellemzők és a daganatos betegségből való gyógyulás közötti összefüggést vizsgálja. Amennyiben engedélyt adnak rá, hogy néhány alkalommal rövid pszichológiai vizsgálatokban vegyenek részt, és élettani jellemzőiket is felhasználhassuk a kutatás során, olyan kontrollcsoportot képeznek, akik nem érzik kirekesztettnek magukat, hiszen ők maguk utasították el a lelki támogatás kipróbálását.

Természetesen joggal vetődik fel a kérdés, nincs-e szignifikáns különbség a hipnózisra/zenére vállalkozó és nem vállalkozó személyek között. Ennek ellenőrzésére a szombathelyi Markusovszky Lajos Kórház Onkológiai Osztályán (a budapesti vizsgálati helyszíntől távol) olyan kontrollcsoportokat vizsgálunk, amelyek – ugyancsak a társas kirekesztés frusztráló hatása nélkül – alkalmasak ennek a személyiségkülönbségnek az ellenőrzésére. Őket az OOI kontrollcsoportjához hasonló vizsgálatban való részvételre kérjük fel, majd egy kérdőív kitöltésével felmérjük, vajon vállalkoznának-e a jövőben egy olyan kutatásban való részvételre, amely a biológiai terápiákat kiegészítő eljárások (pl. akupunktúra, meditáció, táplálék-kiegészítők, hipnózis, zene) hatásvizsgálatát tűzi ki célul. A vizsgálati személyeket aszerint osztjuk két csoportba, hogy vállalnák-e a hipnózist és zenét alkalmazó kutatásban való részvételt, vagy sem. Ez az eljárás a „kontroll kontrolljaként” funkcionál, mert kiszűri a hipnózisra és zenére vállalkozók és nem vállalkozók közötti személyiségkülönbségek esetleges hatásait.

Az öt vizsgálati csoport tehát a következő:

- 1. Hipnoterápiával támogatott csoport az OOI-ben (létszáma a kutatás jelenlegi fázisában: 19 fő, a tervezett létszám összesen 50 fő).**

Őket a lelki hatások vizsgálatára toborozzuk, és random módon (sorshúzással) soroljuk be a hipnoterápiában vagy a zenés támogatásban részesülő csoportba.

Amennyiben a beteg beleegyezik a vizsgálatba, a pszichológiai első interjú után egy hipnoterapeuta standard módszerrel megméri a hipnózis iránti fogékonyságát, majd a randomizációs terv szerint soroljuk be az egyik vagy másik csoportba. A randomizációt stratifikált és permutált blokkonként végezzük el. A betegeket egyedi azonosító számokkal látjuk el, melyek állandóak maradnak a vizsgálat egész tartama alatt.

A randomizációt az alábbi stratifikációs szempontok szerint végezzük el:

- Hormon receptor státusz (ER és/vagy PR pozitivitás, versus ER és PR negativitás), mely a centrális laboratóriumi eredményen alapul.
- Menopauzális státusz: premenopauzális vagy posztmenopauzális (perimenopauzális esetben a beteget premenopauzálisnak tekintjük).
- Hipnabilitás: gyengén hipnabilis (0-2 pontos a Stanford Klinikai Hipnózis Skálán) versus erősen hipnabilis (3-5 pontos a Stanford Klinikai Hipnózis Skálán)

Alkalmazott lelki támogatási módszer: hipnózis, amely terápiás szuggesztiókat tartalmaz.

A betegek a kemoterápia teljes időtartama alatt összesen 21 alkalommal részesülnek a hipnoterápiában. A hipnózisindukciót és a terápiás szuggesztiókat a standardítás biztosítása érdekében fülhallgatón keresztül, MP3 lejátszóról hallgatják. Összesen három hipnoterápiás szöveget hallgatnak a betegek, melyek az egyes kemoterápiás fázisokkal összhangban lettek kialakítva.

2. Zenei összeállítással támogatott kontroll csoport az OOI-ben (létszáma a kutatás jelenlegi fázisában: 14 fő, a tervezett létszám összesen 50 fő).

Őket is a lelki hatások vizsgálatára toborozzuk, és random módon (sorshúzással) soroljuk be a hipnoterápiában vagy a zenés támogatásban részesülő csoportba.

A betegeket a pszichológiai első interjú és a hipnózis iránti fogékonyság mérése után a fent leírt módon soroljuk be a csoportba. A betegeket egyedi azonosító számmal látjuk el, melyek állandóak maradnak a vizsgálat egész tartama alatt.

Alkalmazott lelki támogatási módszer: zene

A betegek a kemoterápia teljes időtartama alatt összesen 21 alkalommal részesülnek a zenehallgatásban. A zenei összeállításokat – a hipnózishoz hasonlóan – a standardítás biztosítása érdekében fülhallgatón keresztül, MP3 lejátszóról hallgatják. A zenei összeállítás témáját, összeállítását tekintve követi a hipnózisszöveg tartalmát a kezelési periódusok alatt.

E betegek a hipnózis csoporttal megegyező vizsgálatokon vesznek részt.

3. Külön pszichológiai támogatásban nem részesülő kontroll csoport az OOI-ben (létszáma a kutatás jelenlegi fázisában: 5 fő, a tervezett létszám összesen 50 fő).

Azok a betegek, akik nem egyeznek bele a hipnózist vagy zenét alkalmazó kutatásba, de hozzájárulnak ahhoz, hogy néhány kérdőív kitöltésével és fizikai adataik rendelkezésünkre bocsájtásával segítik a kutatást

Alkalmazott módszer: pszichológiai támogatás nélküli jelenlegi legjobb onkológiai ellátás, az előző két csoporthoz hasonlóan. A betegeket egyedi azonosító számmal látjuk el, melyek állandóak maradnak a vizsgálat egész tartama alatt.

4. Külön pszichológiai támogatásban nem részesülő kontroll csoport a szombathelyi Markusovszky Lajos Kórház Onkológiai Osztályán, akik vállalják a hipnózis és/vagy zenés támogatást vizsgáló kutatásban való részvételt (létszáma a kutatás jelenlegi fázisában: 6 fő, a tervezett létszám összesen 50 fő).

Őket csak a lelki tényezők vizsgálatára toborozzuk, és a vizsgálatra való jelentkezés után, külön kérdőíven nyilatkoznak arról, hogy ha a jövőben

lenne hipnózist vagy zenét alkalmazó vizsgálat, beleegyeznének-e a részvételbe.

Alkalmazott módszer: pszichológiai támogatás nélküli jelenlegi legjobb onkológiai ellátás, az OOI kontrollcsoportjához hasonlóan.

A csoportba sorolás a toborzás után kitöltött kérdőívre adott válasz szerint történik. A betegeket egyedi azonosító számmal látjuk el, melyek állandóak maradnak a vizsgálat egész tartama alatt.

5. Külön pszichológiai támogatásban nem részesülő kontroll csoport a szombathelyi Markusovszky Lajos Kórház Onkológiai Osztályán, akik nem vállalnak a hipnózis és/vagy zenés támogatást vizsgáló kutatásban való részvételt (létszáma a kutatás jelenlegi fázisában: 1 fő, a tervezett létszám összesen 50 fő).

Őket csak a lelki tényezők vizsgálatára toborozzuk, és a vizsgálatra való jelentkezés után, külön kérdőíven nyilatkoznak arról, hogy ha a jövőben lenne hipnózist, vagy zenét alkalmazó vizsgálat, beleegyeznének-e a részvételbe.

Alkalmazott módszer: külön pszichológiai támogatás nélküli jelenlegi legjobb onkológiai ellátás, az előző két kontrollcsoportéhoz hasonlóan.

A csoportba sorolás a toborzás után kitöltött kérdőívre adott válasz szerint történik. A betegeket egyedi azonosító számokkal látjuk el, melyek állandóak maradnak a vizsgálat egész tartama alatt.

A kemoterápiás kezelés protokollja

A betegek kemoterápiás kezelése minden vizsgálati csoportban egységes. A nemzetközileg elfogadott protokoll szerint minden beteg 4 ciklus AC (Adriamycin és cyclophosphamide, 60/600 protokollt) és 12 ciklus heti Paclitaxel (80) kezelést kap. A betegek minden AC kezelést követő héten vérképkontrollra jönnek a vizsgálati helyre, ezt

követően egy hét szünet van a következő kezelésig. Az AC fázis lezárulta után a betegek hetente jönnek Paclitaxel kezelésre, 12 héten keresztül, a teljes adjuváns kemoterápiás kezelés így hat hónapig tart.

Vizsgálati eljárás

A betegeket az őket kezelő egészségügyi intézményben, onkológusukkal való első találkozásuk alkalmával kérjük fel a kutatásban való részvételre. A vizsgálati személyek a kutatással kapcsolatos szóbeli és írásbeli tájékoztatás után önként jelentkeznek a vizsgálatban való részvételre, és aláírják a tájékoztatott beleegyezési nyilatkozatot.

A pszichológusokkal való találkozások, a pszichológiai vizsgálatok ugyancsak a betegeket kezelő egészségügyi intézményben történnek. A pszichológussal folytatott első interjú, a hipnabilitásmérés egy nyugodt körülményeket biztosító külön helyiségben történik.

Az 1. és 2. vizsgálati csoportban alkalmazandó hipnoterápiás szöveget és a zenei összeállítást a citosztatikus kezelések és a vérképkontrollok alkalmával MP3 lejátszóról a kemoterápiás kezelőben hallgatják a betegek. A kezelőben általában szokásos módon hat beteg kezelése zajlik; esetenként változik, hogy közülük hányan vesznek részt **LELKI ERŐFORRÁSOK ÉS GYÓGYULÁS** vizsgálatban.

A jelen dolgozatban vizsgált változók

1. Hipnabilitás:

A hipnabilitás mérése a Stanford Klinikai Hipnózis Skála magyar változatával történik (SKHS) történik (Morgan, J. Hilgard, 1978/79; magyarul: Gősiné Greguss, 1988). Ez az eljárás különösen alkalmas klinikai vizsgálatokban való használatra. Rövid relaxációs indukció után öt szuggesziót tartalmaz: kézmozgás egymás felé vagy karnehezedés, álom, életkor-regresszió, poszthipnotikus szuggeszió (torokköszörülés vagy köhögés), valamint poszthipnotikus amnézia.

Alkalmazása akár fekvő betegeknél is lehetséges, hiszen mindössze kb. 20 percet vesz igénybe, tehát nem terheli meg a fizikailag rossz állapotban lévő betegeket sem. Annak

ellenére, hogy lényegesen rövidebb az egészséges önkénteseknél alkalmazott skáláknál, mégis megbízhatóan és a hosszabb skálákkal összemérve érvényesen méri a hipnózis iránti fogékonyságot, mivel a szuggesztiók a hipnózis minden fontos tartományát felölelik. Az SKHS az eredeti standardizálási mintában az SHSS:C verzióval 0,72-os korrelációt mutatott (Hilgard, Hilgard, 1975.).

2. Pszichológiai immunkompetencia:

A pszichológiai immunrendszer (PI) fogalmának megjelenése Oláh Attila (2004) nevéhez kötődik, aki úgy definiálja a PI-t, mint „az individuum megküzdési forráskapacitását alkotó személyiségtényezők egy integrált személyen belüli rendszerét”(53.). Ezen rendszer mérése a Pszichológiai Immunkompetencia Kérdőív segítségével történik, mely egy 80 tételes, 16 skálát mérő papír-ceruza teszt (Oláh, 2005). Azokat a személyiségforrásokat térképezi fel, amelyek képessé teszik az egyént a stresszhatások tartós elviselésére, a fenyegetésekkel való eredményes megküzdésre, úgy, hogy a személyiség integritása, működési hatékonysága és fejlődési potenciálja ne sérüljön, inkább gazdagodjon, a stresszel való aktív foglalkozás során szerzett tudás, élményanyag és tapasztalat interiorizációja következtében.

A PIK által mért pszichológiai immunrendszer három alrendszerből épül fel, amelyek azonos funkciójú „pszichológiai antitesteket” tömörítenek:

- Megközelítő-Monitorozó Alrendszer: a fizikai és szociális környezet megismerésére, megértésére, kontrollálására, a lehetséges pozitív következmények monitorozására hangolja a kognitív apparátust. Az optimizmus, a koherencia érzék, a kihíváskeresés képessége és a kontrollképesség alkotja ezt az alrendszert.
- Alkotó-Végrehajtó Alrendszer: azokat a személyiségjegyeket integrálja, amelyek aktualizálásával a nehezített alkalmazkodási helyzet körülményei megváltoztathatóak. A leleményesség, a problémamegoldó képesség, az énhatékonyság, a szociális forrást mobilizáló képesség és a szociális alkotóképesség illeszkedik ebbe az alrendszerbe.
- Önregulációs Alrendszer: a figyelem és a tudati működés feletti kontrollt biztosító képességeket integrálja. A szinkronképesség, kitartásképesség,

ingerlékenység gátlás, impulzivitáskontroll, érzelmi kontroll alkotja ezt az alrendszerét.

A vizsgálat során az első interjú alkalmával a PIK vonás és állapot változatát vesszük fel a beteggel (PIK, PIK-S), további két alkalommal pedig az állapot változatot vesszük fel kiegészítve a vizsgáló által kitöltött megfigyelői változattal (PIK-J). A kérdőív konfirmációs faktoranalízise, a diszkriminációs validitása és a teszt-reteszt reliabilitása is megerősítette a megbízhatóságát. A PIK differenciáldiagnosztikai képességét többek között éppen szívinfarktuson átesett és rákbeteg személyek profilja közti különbség igazolja (OLÁH, 2005).

3. Életminőség:

Az életminőség mérése a nemzetközileg használt WHOQOL-100 kérdőívvel történik. A kérdőív az életminőséget multi-dimenzionális fogalomként fogja fel: azt méri, hogy a kitöltő hogyan észleli saját testi-, lelki egészségi állapotát, pszicho-szociális státuszát és életének más aspektusait. A 100 tételből álló kérdőív kitöltése nagyjából fél órát vesz igénybe. A kérdőív 24 témakört ölel fel, melyek 6 tárgykört képeznek: fizikai egészség, pszichés jóllét, a függetlenség szintje, szociális kapcsolatok, környezet és spiritualitás. Az általános egészségi állapot önálló témakörként van jelen, mely egyik tárgykörhöz sem tartozik. A hat tárgykör pontszámai nem vonhatók össze, a kérdőív nem ad módot egy általános, mindegyik területet átfogó életminőség-mutató kiszámítására. A Cronbach alfa mutatók (0,71 és 0,86 között) minden tárgykörre vonatkozóan kielégítőnek bizonyultak. A WHOQOL-100 széleskörűen alkalmazható, akár kultúrközi összehasonlítás, akár egy kultúrán belüli több alcsoport összevetése, vagy egy személy, illetve egy csoport életminőség-változásának mérése céljából. A kérdőív több mint 30 országban került lefordításra, köztük hazánkban is (Kullmann, 2001; Kullmann és Harangozó, 1999).

4. NK-sejt aktivitás:

A betegektől három alkalommal (az első kemoterápiás kezelés előtt, a 4. AC kezelés után és a 12. Paclitaxel kezelés után) a megszokott vérvétel alkalmával egy extra cső vér kerül levételre, melyet a Semmelweis Egyetem Genetikai- Sejt- és Immunbiológiai Intézetében vizsgálnak a természetes ölö sejtek aktivitása szempontjából.

Adatelemzés

A Stanford Klinikai Hipnózis Skálán elért pontjaik alapján a betegeket gyengén (0-2 pont) vagy erősen (3-5 pont) hipnázibilis csoportokba soroljuk. Ezt a továbbiakban saját vizsgálatomban osztályozó változóként alkalmaztam. Ezután az immunológiai és pszichológiai változókat független mintás t-próbával elemeztem, ahol a hipnázibilitás mentén hasonlítottam össze mérési időpontonként, illetve az egyes időpontok közötti változásokat használva függő változóként.

Az adatok elemzése SPSS 17 statisztikai programcsomaggal történt.

VIZSGÁLATI KÉRDÉSEK ÉS HIPOTÉZISEK

1. kérdés: Van-e különbség a hipnabilitás függvényében a kemoterápiás kezelés megkezdése előtt az első mérés alkalmával?
 - 1.1. A betegek NK sejt aktivitásában?
 - 1.2. A betegek pszichológiai immunkompetenciájában?
 - 1.3. A betegek életminőségében?

1. hipotézis: nincs különbség az első mérés alkalmával:

- 1.1 A betegek NK sejt aktivitásában
- 1.2 A betegek pszichológiai immunkompetenciájában
- 1.3 A betegek életminőségében

Semmilyen szakirodalmi adat nem utal arra, hogy különbség lenne.

2. Van-e különbség a hipnabilitás szerint 4 AC kezelés után:

- 2.1. A betegek NK sejt aktivitásában?
- 2.2. A betegek pszichológiai immunkompetenciájában?
- 2.3. A betegek életminőségében?

2. hipotézis: Az erősen hipnabilisoknál, akiknél testi szinten hat a hipnoterápia 4 AC kezelés után :

- 2.1 Az NK aktivitás erősebben nő, mint a gyengén hipnabilisak esetében, tehát szignifikáns különbségek várhatóak
- 2.2 A Pszichológiai Immunkompetencia esetében nem várható különbség
- 2.3 Az életminőségben nem várható különbség

A személy szubjektív élményében alapkutatások szerint nincs különbség erősen és gyengén hipnabilisok között.

3. kérdés: Van-e különbség a hipnabilitás szerint 12 Paclitaxel kezelés után:

- 3.1 A betegek NK sejt aktivitásában?
- 3.2 A betegek pszichológiai immunkompetenciájában?
- 3.3 A betegek életminőségében?

3. hipotézis: Az erősen hipnabilisoknál, akiknél testi szinten hat a hipnoterápia 12 Paclitaxel kezelés után:

- 3.1 Az NK aktivitás erősebben nő, mint a gyengén hipnabilisak esetében, tehát szignifikáns különbségek várhatóak
- 3.2 A Pszichológiai Immunkompetencia esetében nem várható különbség a gyengén hipnabilisokkal szemben
- 3.3 Az életminőségben nem várható különbség a gyengén hipnabilisokkal szemben

A személy szubjektív élményében alapkutatások szerint nincs különbség erősen és gyengén hipnabilisok között.

4. kérdés: A hipnabilitás függvényében megjelenő NK-sejt aktivitási különbségek eltérőek-e a hipnózist, illetve zenét hallgató csoportoknál?

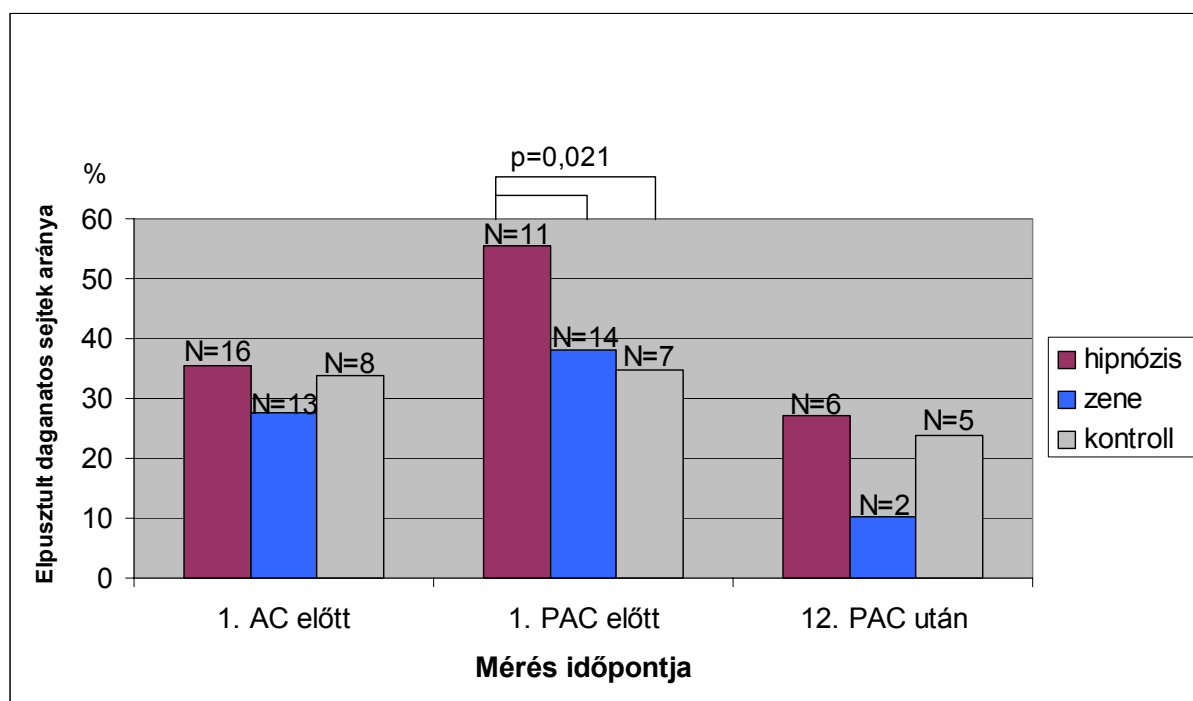
4. hipotézis: Az erősen hipnábilisok a zene hatására is magasabb immunműködést mutatnak, mivel feltételezhető, hogy az erősen hipnábilis személyek általánosságban befogadóbb attitűdűek, mint a gyengén hipnábilisak.

EREDMÉNYEK

Különbségek a gyengén és erősen hipnábilisok között az NK aktivitásban

Az NK-sejtek aktivitása 4 AC kezelés után a hipnózis csoportban a legmagasabb (1. ábra), mind a zenés ($p=0,021$; $t=2,483$; $df=27$), mind pedig a kontrollcsoporttal összehasonlítva ($p=0,021$; $t=2,550$; $df=16$).

A hipnabilitás alapján azonban nem volt szignifikáns eltérés az NK-aktivításban egyik mérésnél sem a gyengén és erősen hipnábilisok között. (lsd. 1. táblázat)

1. ábra

NK sejt aktivitás átlagai, vizsgálati csoportok szerint (Annexin V jelöléssel)

1. táblázat

Eltérések gyengén és erősen hipnábilisok között az NK-aktivásban

(A hipnózist és zenét kapó csoport tagjai együtt szerepelnek)

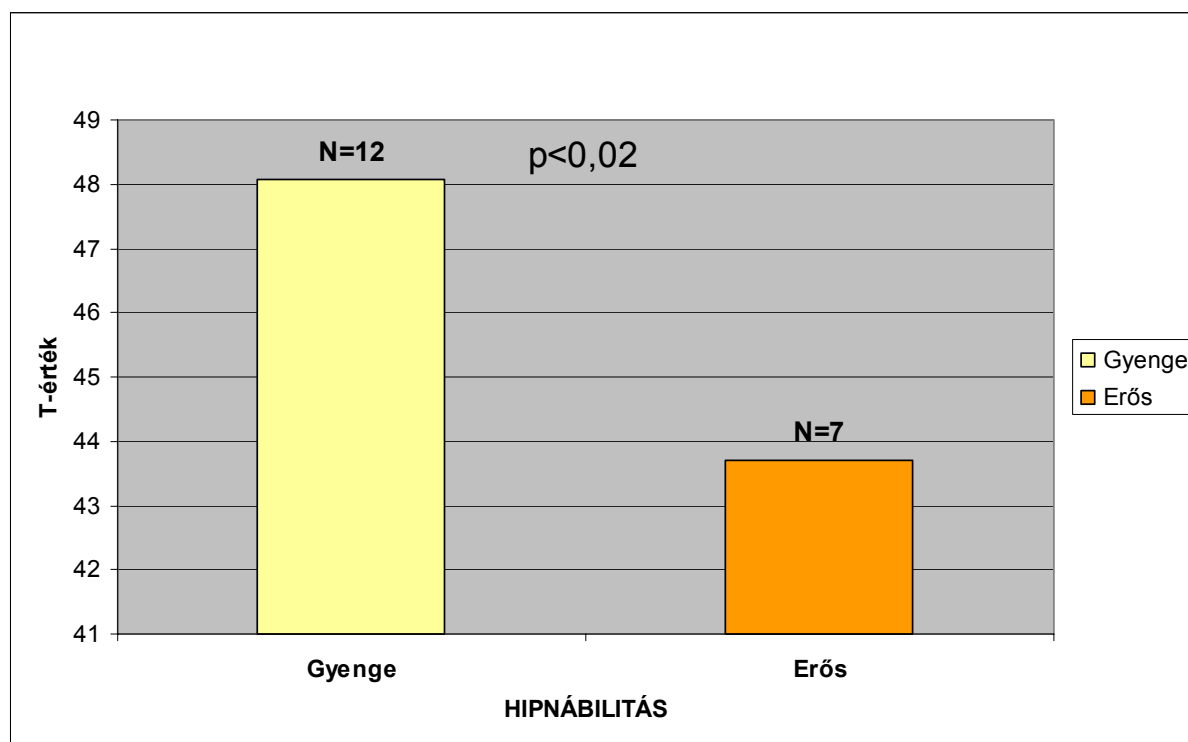
	Gyengén hipnábilisok (GY)	Erősen hipnábilisok (E)	Szig.	Szabadság- fok	t-érték
1. mérés n=29 (GY: 12, E: 17)	30,93	32,75	p=0,165	df=27	t=-0,255
2. mérés n=25 (GY: 10, E: 15)	40,39	49,17	p=0,288	df=23	t=-1,128
3. mérés n=13 (GY: 7 fő, E: 6)	28,9	23,37	p=0,166	df=11	t=0,563

Különbségek a gyengén és erősen hipnázisok között a pszichológiai immunkompetenciában

Az első mérésakor nincs szignifikáns különbség a gyengén és erősen hipnázisok között a pszichológiai immunkompetenciában.

4 AC kezelés után szignifikáns különbség van a kitartásban gyengén és erősen hipnázisok között ($p=0,016$; $df=17$; $t=2,689$). (lsd. 2. ábra)

12 Paclitaxel kezelés után nincs szignifikáns különbség a gyengén és erősen hipnázisok között a PIK skálán.

2. ábra

A "kitartás" skála átlagai gyengén és erősen hipnázisoknál a 2. PIK mérésnél

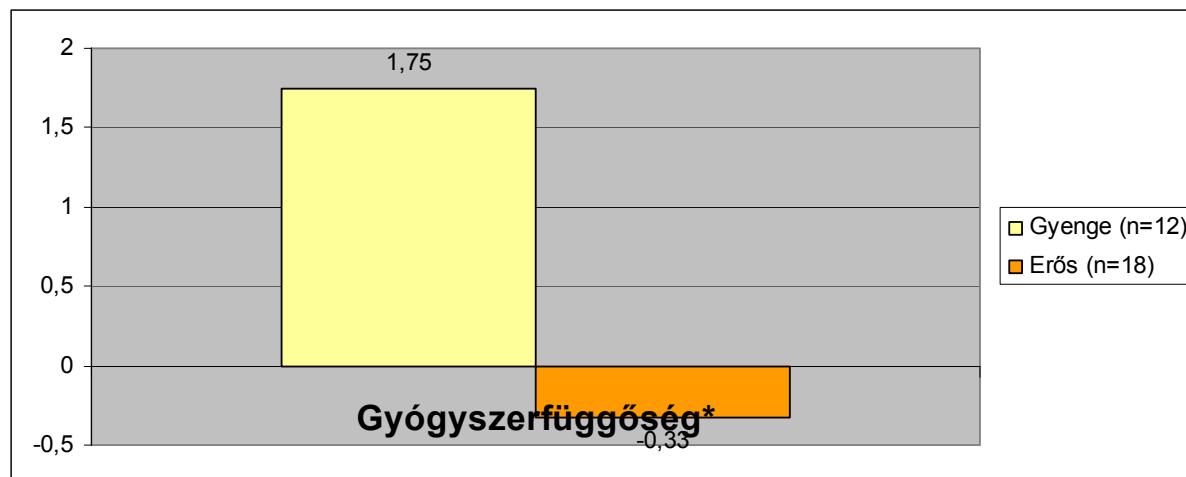
Különbségek a gyengén és erősen hipnábilisok között az életminőségben

Az első mérésnél nincs szignifikáns különbség a gyengén és erősen hipnábilisok között az életminőség területein.

4 AC kezelés után szignifikáns különbség van a gyógyszerfüggőség 1 méréshez viszonyított változásában ($p=0,04$; $df=27$; $t=2,161$) (lsd. 3. ábra): míg a kevésbé hipnábilis személyek gyógyszerfüggősége nő, az erősen hipnábilisoké csökken.

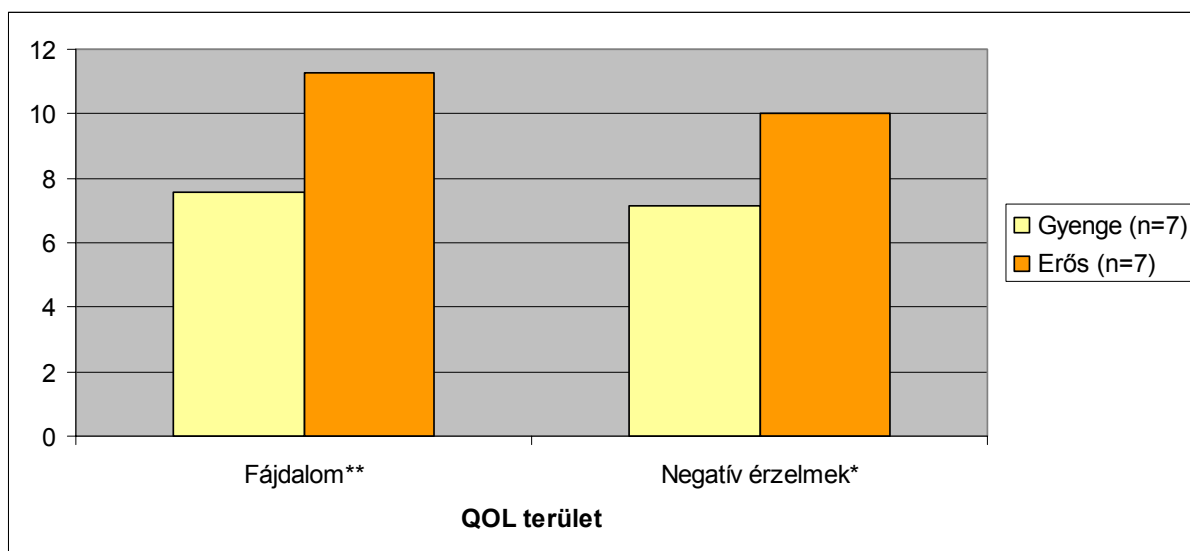
12 Paclitaxel kezelés után szignifikáns különbség van az életminőségben az erősen és gyengén hipnábilisok között a fájdalom ($p=0,01$; $df=1$; $t=-3,132$) és a negatív érzelmek ($p=0,052$; $df=1$; $t=-2,183$) tárgykörében (lsd. 4. ábra): az erősen hipnábilisok több fájdalmat és negatív érzelmet élnek át.

Emellett 12 Paclitaxel kezelés után a testkép ($p=0,011$; $df=1$; $t=3,029$), a biztonság ($p=0,057$; $df=1$; $t=2,128$), az anyagiakkal való elégedettség ($p=0,047$; $df=1$; $t=1,814$) tárgykörében, továbbá a Fizikai közérzet- ($p=0,042$; $df=1$; $t=2,077$) és Szociális területen ($p=0,049$; $df=1$; $t=1,973$) is jelentős a gyengén és erősen hipnábilisok közötti különbség a gyengén hipnábilisok javára (lsd. 5. ábra).

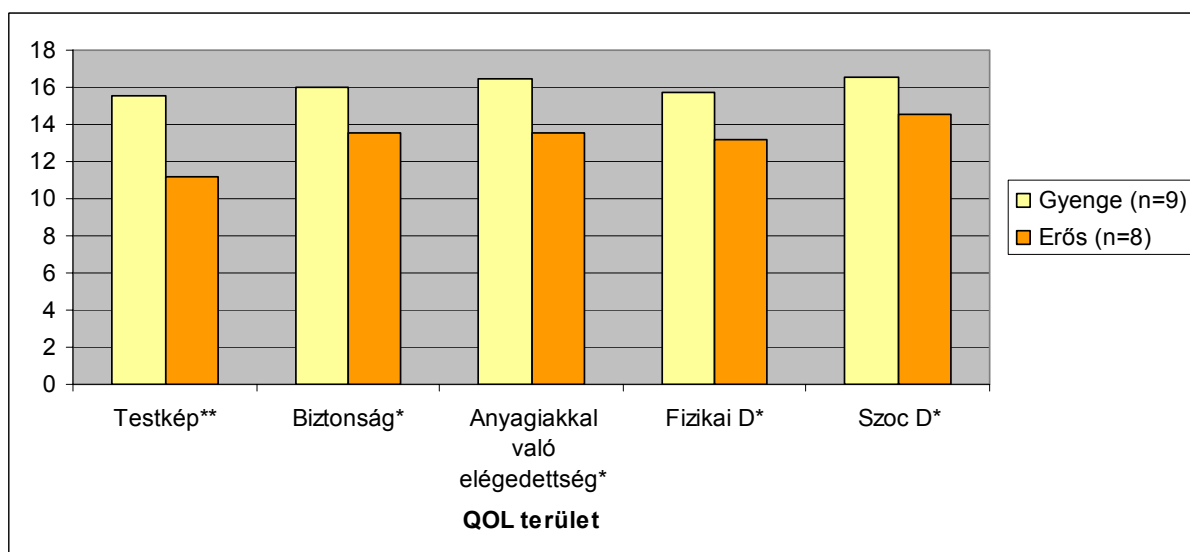
3. ábra

A gyógyszerfüggőség változása gyengén és erősen hipnábilis személyeknél 4 AC kezelés után

4. ábra

Eltérések az életminőség fájdalom és negatív érzelmek tárgykörében gyengén és erősen hipnábilisok között 12 Paclitaxel kezelés után

5. ábra

Eltérések az életminőség tárgyköreiben és területein gyengén és erősen hipnábilisok között 12 Paclitaxel kezelés után

DISZKUSSZIÓ

A kapott eredmények megerősítik az első hipotézist, mely szerint nem voltak szignifikáns eltérések az első méréskor sem az NK-sejt aktivitásban, sem pedig a pszichológiai mérésekben. A második mérés alkalmával, bár az NK-aktivitás esetében látszik a hipnózis csoport előnye, és az NK aktivitás eltéréseiben is megjelenik a hipnázitás szerepe a jelenlegi alacsony elemszámnál még nem jelenik meg egyik mérés esetében sem. A PIK kitartás skáláján 4 AC kezelés utáni alacsonyabb kitartás az erősen hipnázibilis személyek azon tulajdonságával függ össze, hogy jobban képesek figyelmüket irányítani, azt dinamikusan váltani. Az életminőség 4. AC utáni mérésekori alacsonyabb gyógyszerfűgűség a hipnázis pozitív biológiai hatásaiban szerepet játszó hipnázibilitással áll összefűggésben. A 12 Paclitaxel utáni erősen hipnázibilis személyeknél megjelenű negatívabb értékek, a szubjektív tapasztalatok nagyobb verbalizálhatóságához kapcsolódnak erősen hipnázibilisoknál.